

Harald Jensen: Jeg skal bestræbe mig for at fatte mig kort. Jeg tror ikke, at det fører til noget at fordybe sig i denne Sags Forhistorie og drage frem, hvorledes Forholdene have været, og hvorledes de ere blevne. Det, der skal gøres her, er, at omsætte de Ord i Handling, som de forskellige Partier have givet. Partierne have jo, som allerede tidligere berørt, straks ved denne Samlings Begyndelse udtalt deres Villighed til at mildne Ulykkens Følger, og det forekommer mig, at Tiden nu er inde til, at disse Løfter indfries, saa at vi søge paa bedst mulig Maade at raade Bod paa den skete Ulykke. Ærede Medlemmer ville vide, at jeg under de tidligere Forhandlinger om Bankkrisen har udtalt, at det ikke var med stor Begejstring, at jeg gik med til at lade Staten støtte saadanne Foranstaltninger, og jeg kunde sige det samme i dette Tilfælde. Det er med saa meget mindre Begejstring, at jeg gaar med, som jeg her staar som Repræsentant for Arbejderstanden, for den Stand, som har de færreste Midler, og som paa mange Omraader selv kunde trænge til Støtte. Den højtærede Minister talte om den Samfølelse, som han haabede vilde vise sig at være til Stede. Denne Samfølelse skal være til Stede fra Socialdemokratiets Side i saa fuld Udstrækning som muligt, men jeg kan dog ikke undlade den Bemærkning, at vi, i alt Fald jeg, ikke have fundet, at denne Samfølelse i samme Grad har været til Stede overfor de mange Tusind Hjem, som i dette Øjeblik ligge i Ruiner paa Grund af Arbejdsløsheden. Staten, som er traadt til ved Bankkrisen, og som nu skal til at træde til her, burde efter min Mening nok saa kraftigt være traadt til for at støtte de mange smaa Hjem, som ligge i Ruiner. Men, som sagt, vi have jo givet vort Ord om at ville mildne Ulykkens Følger, og vi gøre det ved den Samfølelse, vi ere i Besiddelse af overfor de andre Dele af Samfundet. Vi gjorde det i sin Tid ved Bankkrisen, og der er blevet talt om, at der var nogen Egoisme med i den Støtte, idet den Sag i sine Følger vilde kunne have bragt Ulykker over Arbejderne. Her i dette Tilfælde vilde Følgerne neppe ramme nogen Arbejder i høj Grad, og som Følge deraf kunde vi maaske staa mere uberørte, men vi vide jo, at ude omkring paa Sjælland er der mange Hjem, der trues med at blive ruinerede, saafremt Staten ikke træder til, og vi anse det for en Pligt at træde til. Jeg havde troet, at man kunde have iværksat det paa

anden Maade end ved at give et direkte Tilskud eller Gave, f. Eks. ad en noget lignende Vej, som man fulgte ved Bankkrisen, ved et større Laan, der kunde afvikles i en meget lang Aarrække, og som blev givet til en mindre Rente. Men efter at jeg har gennemlæst Forhandlingerne i det andet Ting og set, hvad der er fremkommet, kan jeg se, at det maaske kunde have sin Vanskelighed at komme frem ad den Vej. Det kunde jo ske, at der i det Udvalg, som bliver nedsat, kunde paapeges en anden Vej end den at give en direkte Gave, og det skulde være mig en stor Tilfredsstillelse, om dette kunde ske, fordi jeg maa være en Modstander af og meget nødtigt gaar med til af Statens Midler at give Gaver til private. Men hvis der ikke viser sig en saadan anden Vej, da har den Gruppe, jeg tilhører, i Sinde at opfylde det Løfte, vi have givet, og da have vi i Sinde at stemme for Forslaget, saaledes som det foreligger.

Dalsgaard: Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Sags Behandling vil give en ny Bekræftelse af Sandheden af det gamle Ord: Det er det første Skridt, der koster. Da vi i Efteraaret forhandlede her i det høje Landsting om det første Moratorieforslag, udtalte jeg, at naar jeg stemte for dette Forslag, var det med den Opfattelse, at dets Vedtagelse ikke i fjerneste Maade, hverken moralsk eller juridisk, skulde forpligte Statskassen overfor Den sjællandske Bondestands Sparekasse mere, end den var forpligtet i Forvejen. Men jeg erkender allerede nu, at en saadan Opfattelse vanskeligt lader sig hævde. Jeg henstillede ogsaa den Gang, at man skulde se at naa en Ordning allerede ved Moratorieforslaget, hvorefter Sparerne kunde faa Dispositionsret over en Del af deres beholdne Sparemidler. Men desværre blev en saadan Henstilling ikke tagen til Følge ved Moratorieloven, og Forholdet er derfor nu dette, at Sparerne i en ret lang Tid have været fuldstændig afskaarne fra at kunne disponere over selv det mindste Beløb af den beholdne Del af deres Midler. Og det er jo noget, der siger sig selv, at dette har været en meget stor Gene for mangfoldige af de ca. 31,000 Sparere og til direkte Tab for mange af dem; det kan ikke være andet. Men naar nu Statsmagten ved Moratoriet har forskyldt, at dette Forhold er blevet saaledes, synes det mig klart, at man kan ikke ende denne Sags Behandling med til Slut at sige til Sparerne: Ja, vi beklage, at vi ikke kunne